

MEĐUNARODNI DAN BORBE PROTIV NASILJA NAD ŽENAMA – 25. studeni International day for elimination of violence against women – 25 November

DAN BIJELE VRPCE

Svrha: Osvještavanje muškaraca o postojanju problema nasilja nad ženama, te javno iskazivanje potpore u borbi protiv nasilja nad žena, ali i pridruživanje u izjavi da je nasilje nad ženama neprihvatljivo i da nikada neće počinuti nasilje, potaknuti ga ili šutjeti o njemu.

Povijest: 1999.g. Ujedinjeni narodi su 25. studeni odabrali kao Međunarodni dan borbe protiv nasilja nad ženama u znak sjećanja na sestre Mirabel koje su 25. studenog 1960.g. brutalno zadavljene od strane tajne policije u Dominikanskoj Republici po nalogu diktatora Trujilla. Ubijene Patria, Minerva, Maria Teresa i njihova sestra Dede kao političke aktivistkinje djelovale su pod imenom „Leptiri“, te su tijekom Trujillove diktature postale simbolom otpora, a njihova mučenička smrt izazvala je otpor građana što je u konačnici 1961.g. dovelo do atentata na diktatora 1961.g.

Cilj: Dokidanje svih vrsta nasilja prema ženama koje povijesno proizlaze iz nejednakosti muškaraca i žena koja vodi dominaciji i diskriminaciji nad ženama. Nasilje nad ženama je ključni socijalni mehanizam putem kojega se žene dovode u podređeni položaj u odnosu prema muškarcima.

Što je nasilje nad ženama?

Svaki čin rodno utemeljenog nasilja koje rezultira ili bi mogao povrijediti fizički, spolni ili psihički integritet žena ili im nanijeti patnju, uključujući prijetnje takvim radnjama, prisilu ili protupravno lišavanje slobode u privatnom ili javnom životu.

Vrste nasilja: fizičko, spolno, psihološko i ekonomsko nasilje u obitelji, spolna zlostava ženske djece u obitelji, silovanje u braku, spolno uznemiravanje i zastrašivanje na poslu, obrazovnim ustanovama i drugdje, trgovina ženama i prisilna prostitucija, spolno osakaćivanje žena, izvanbračno nasilje, eksploatacija žena, psihičko, fizičko i psihološko nasilje počinjeno ili oprošteno od strane države. neravnopravnost na poslu....

Svjetska stvarnost: I danas milijuni žena u svim dijelovima svijeta ne mogu ostvariti elementarna ljudska prava: pravo na život, jednakost, slobodu i osobnu sigurnost, jednaku zaštitu pred zakonom, pravo na oslobođenje od diskriminacije, pravo na postizanje najviših standarda fizičkog i mentalnog zdravlja, pravo na iste uvjete na poslu ili pravo da ne budu žrtve mučenja ili drugih okrutnih nehumanih ili ponižavajućih postupaka ili kazni.

Hrvatska stvarnost: Unatoč najvišim standardima zaštite deklariranim pozitivnim zakonskim propisima (Ustav, Zakon o zaštiti od nasilja u obitelji, Kazneni zakon, Zakon o ravnopravnosti spolova, Zakon o istospolnim zajednicama, Zakon o suzbijanju diskriminacije) žene u Republici Hrvatskoj ne mogu biti zadovoljne dostignutom razinom zaštite jer još uvijek nije postignuta potpuna zaštita žena po svim osnovama budući da:

- se opasnost po žrtvu nasilja u obitelji od strane partnera vrlo često procjenjuje neprofesionalno i površno zbog čega svake godine veliki broj žena bude ubijen od strane partnera;
- se javno ne govori i ne propagira pravo žene na pravo odbijanja spolnog čina pa i u braku, a sve suprotno tome smatra se spolnom zlostavom i silovanjem u braku;
- je još uvijek prihvatljivo ponašanje muškaraca koji odgovor NE smatraju kao prikriveno DA kada je u pitanju odluka žene da ne želi spolni odnos;
- postoji visoka „tamna brojka“ neprijavljenih silovanja zbog višestruke izloženosti žrtve silovanja kao i dugotrajnih i ponižavajućih postupaka pred sudom;
- privatni poslodavci legalno ekonomski izrabljuju zaposlene žene;
- nedovoljno prokazana i sankcionirana spolna zlostava žena na poslu i s time povezane prijetnje;
- je dječacima „priznato“ pravo na dodirivanje djevojčica po tijelu, jer su kao to radili i njihovi očevi, pa što?
- su žene neravnopravne prilikom zapošljavanja;
- često puta nemaju pravo izbora na majčinstvo i zaposlenje;
- su neravnopravne u vlasništvu nad zajedničkom bračnom stečevinom;
- nemaju zaštitu državu u dugim, skupim i iscrpljujućim sudskim postupcima zbog podjele imovine nakon rastave braka;
- muškarcima nakon rastave braka u velikom broju slučajeva više ne kontaktiraju sa svojom djecom;
- jer nemaju potpunu zaštitu države u ostvarivanju prava na alimentaciju nakon rastave braka;
- su nezposlene žene socijalno isključne što se odnosi i na žene iz ruralnih područja i
- i konačno, ali ne manje bitno jer muškarcima drže ključne pozicije u društvu na svim razinama, donose odluke, prešućuju potrebe za donošenjem novih odluka za postizanje stvarne ravnopravnosti žena i dokidanje diskriminacije utemeljene na rodnoj nejednakosti.